

Stattefordeling. Men det er altsaa en Udvidelse af Princippet, idet vi erkende, at den Virksomhed, der er forbunden med Næringsdrift, gør Krav paa Del i Kommunens Goder og paa den anden Side derfor ogsaa bør medføre en Pligt til at yde Erstatning til Kommunen for, hvad der saaledes modtages.

Ærede Medlemmer ville se, at denne Udvidelse af Princippet falder godt i Tråd med Hovedprincippet, at der er god Samstemning derimellem, og at man navnlig ikke gør noget Brud paa det, som har været Grundlaget for vor Stattelovgivning hidtil. Derimod tror jeg nok, at man vil komme til at gøre et saadant Brud, saafremt man under de Principper, efter hvilke en Bæftatning til Kommunen kan finde Sted, vil inddrage et saadant Hensyn som det, der fort og godt kan betegnes som Konkurrencehensynet. Det Princip, man har villet opstille, er altsaa det, at naar en Person driver Næring i en Kommune, træder han i Konkurrence med dennes næringsdrivende, dergennem forringer han deres Statteevne, og af denne Grund bør han yde et Bidrag til Kommunen. Hvis dette Princip var rigtigt, saa vilde det i Virkeligheden række langt videre; thi det er klart nok, at det ingenlunde er alene Aktieselskaber og lignende Selskaber, eller Personer, som ikke have nogen skattepligtig Kommune eller have en anden Kommune som Opholdskommune, der drive Konkurrence med de næringsdrivende i en Købstad. Disse drive Konkurrence indbyrdes, og kan Konkurrencen forringe Statteevnen, staar det jo ogsaa i den ene næringsdrivendes Magt at forringe den andens Statteevne. Det er ingenlunde saaledes, at Statteevnen kan udtrykkes med et bestemt paavifseligt Beløb, saa at man kan sige: Kommunens Statteevne er saa og saa meget værd; hvis vi tage nogle Personer bort fra Kommunen, fordeler deres Statteevne sig paa de øvrige, men vedbliver at være den samme; og sætte vi nogle næringsdrivende ind, vil denne Statteevne være den samme, den vil kun fordele sig paa et større Antal Personer. Det er ingenlunde saaledes. Statteevnen er ikke noget, der er givet, den er ikke noget konstant, men noget, der er i allerhøjeste Grad foranderligt; den beror jo paa de enkelte Individens Evne til at skabe sig selv Formue og Indtægt. Nu er det ganske sikkert, at i saa Henseende er det enkelte Individ ikke alene afhængigt af sin egen Virksomhed, det er ikke alene hans egen Dygtighed, der kommer til at afgøre, hvad Udbyttet skal blive, men det er ogsaa i høj Grad afhængigt af den Virksomhed, der udøves af andre. Det kan meget vel antages,

at et Individ kan drive en Næringsvirksomhed i en Kommune paa en saadan Maade, at han f. Eks. undersælger andre Købmænd, forringer Indtægten i høj Grad for dem uden derfor at forsøge sin egen Indtægt eller Statteevne i mindste Maade. Men Hensyn hertil kan man selvfølgelig ikke tage, naar der spørges om, hvorledes Statterne skulle lægges, og derfor tror jeg, at man ved dette Konkurrenceprincip kommer ind paa noget, der, som jeg sagde før, rækker langt videre, end man overhovedet vil kunne staa sig ved.

Det er heller ikke nødvendigt at komme ind derpaa. Vi kunne meget godt komme til gode og fornuftige Regler angaaende Bæftatningen af Aktieselskaber og den mellemkommunale Stattefordeling uden at ty til Konkurrenceprincippet. Vi kunne gøre det paa det Grundlag, som jeg tidligere har angivet, det vil være fuldstændig tilstrækkeligt i saa Henseende. Det er da ogsaa ud fra dette Grundlag, at jeg skal give mig til at gøre nogle Bemærkninger om de Forandringer, som Udvalget har foreslaaet i Regeringsforslaget.

Den første af disse Forandringer gaar ud paa, at den Statteprocent, som skal svares af Aktieselskaber og lignende Selskaber, der drive Erhverv, skal forhøjes fra 2 til 3 pCt. Der ville jo ærede Medlemmer vide, at Regeringen selv tidligere har stillet Forslag om 3 pCt., og at dette er blevet vedtaget af Folketinget; det var nærmest mig, der, da jeg indbragte Forslaget i Mar, mente, at det vilde være rigtigt at foreslaa, at der her kun skulde sættes 2 pCt. Min Grund dertil var den, at der maa tages Hensyn til den Dobbelbæftatning, som fremkommer for Aktieselskabers Vedkommende, naar man paaligner dem selvstændig kommunal Skat. Det kan ikke nægtes, at Aktionærerne ville komme til at bære en Dobbelbæftatning af Aktieselskabernes Udbytte, og derfor mener jeg — skønt jeg gaar ud fra, at dette Hensyn til Dobbelbæftatningen ikke har den Vægt, at den overhovedet kan udelukke en Bæftatning af Aktieselskaber til Fordel for Kommunerne — at det maa være en moderat Skat. Og efter det Udbytte, Aktieselskaberne i det hele taget kaste af sig, har jeg troet, at 2 pCt. maatte siges at være en moderat Skat, og at det næppe var rigtigt at gaa højere. Hvis imidlertid Flertallet i dette høje Ting er for at gaa til 3 pCt., kan jeg i og for sig ikke gøre nogen Indvending derimod, Regeringens tidligere Stilling i saa Henseende binder mig, og jeg kan saa acceptere denne Regel.

Seg maa her maasse med det samme tale om den Ændring, som er foreslaaet med